

Massives mobilitzacions socials contra els pressupostos antisocials i la reforma de les pensions

Desenes de milers de ciutadans i ciutadanes es van manifestar el passat cap de setmana per les principals ciutats de Catalunya contra la reforma de les pensions i contra els pressupostos antisocials. Tortosa, Lleida, Tarragona, Girona i especialment Barcelona, amb 200.000 persones, van viure manifestacions multitudinàries convocades per CCOO i un gran nombre d'organitzacions socials i altres sindicats que, novament,

van escenificar el gran malestar social que existeix davant de les polítiques d'austeritat i retallades que estan aplicant els governs de Catalunya i Espanya sota la batuta més antisocial de la Comissió Europea. Aquestes mobilitzacions han tingut lloc en el marc de la convocatòria de la Confederació Europea de Sindicats de les jornades d'acció a tot Europa entre els dies 17 i 24 de novembre, amb l'objectiu d'impulsar i activar el Pla d'inversions i creixement de l'ocupació de qualitat elaborat pel sindicalisme continental.

Assemblea per escalfar motors

Prèviament a les manifestacions del cap de setmana, i per anar escalfant motors, CCOO i UGT van convocar una assemblea de delegats i delegades, el 19 de no-

vembre, que van omplir de gom a gom les Cotxeres de Sants de Barcelona. Joan Carles Gallego, Javier Pacheco i Montse Ros, per part de CCOO de Catalunya, van exposar les conseqüències nefastes que estan tenint per a molts ciutadans i ciutadanes les polítiques antisocials dels governs, especialment a Catalunya. Aquesta trobada va ser molt important per la tasca dels representants dels treballadors i les treballadores a les empreses, autèntics corresponsals de la vida social i laboral del nostre país. ■

I el 4 de desembre segueixen les mobilitzacions contra els pressupostos antisocials

El proper dimecres, 4 de desembre, es presenta com un nou dia de mobilitzacions. A les 18 h, CCOO dona suport a una concentració al Parc de la Ciutadella de Barcelona en protesta contra els pressupostos antisocials que aplicarà el Govern de la Generalitat de Catalunya. El punt de trobada serà la rotonda de la Ciutadella on està el monument a Prim (que es rebatejarà com a "Plaça de les Retallades"). Primer es realitzaran diverses activitats al Parc de la Ciutadella

per mostrar la indignació de la ciutadania i després es farà una concentració a les portes del Parlament per fer sentir la veu dels qui estan en desacord amb aquests pressupostos. Al mateix dia també està prevista una concentració convocada per la ciutadania agrupada a la Marea Roja - Cultura en Lluita, a les 16 h, a la plaça de Sant Jaume, per demanar un IVA cultural del 4% i en rebuig a les polítiques anticulturals dels governs català i espanyol. ■

editorial

Criminalitzar la protesta

La Llei de seguretat ciutadana del Govern del PP és la resposta autoritària als èxits de les mobilitzacions laborals i ciutadanes en contra de les seves polítiques.

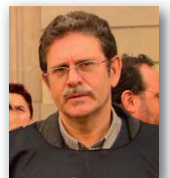
La por és el fil conductor que han fet servir governs i poders econòmics i mediàtics des de l'inici de la crisi per fer callar la protesta. Però quan la utilització de la por ja no serveix per paralytizar la resposta als atacs als drets laborals i socials entra en joc l'autoritarisme, la repressió i les campanyes de desprestigi cap a les organitzacions que estem organitzant el conflicte.

La mobilització erosiona el Govern i evita noves retallades i retrocessos de drets, i, per això, les volen reprimir tornant a èpoques predemocràtiques pel que fa als drets de vaga, manifestació i llibertat d'expressió.

Que la por no ens paralytizi! No callem! ■

Canvis en responsabilitats del sindicat

El Consell Nacional de CCOO de Catalunya, en la reunió del passat 27 de novembre, va aprovar alguns canvis de responsabilitats en la direcció del sindicat. D'una banda, es va escollir Montserrat Delgado com a nova secretària de Formació Sindical, Estudis i Cultura en substitució de Laura Pinyol, que deixa el càrrec per motius personals. Delgado ha estat fins ara la secretària general de la Secció Sindical de CCOO a CatalunyaCaixa. D'altra banda, el Consell ha escollit també Lluís Filella com a nou síndic de l'Afiliat en substitució de Juan Ignacio Valdivieso, que es jubila. Filella és un històric sindicalista de la Federació d'Educació del nostre sindicat. Des de CCOO de Catalunya desitgem a Delgado i Filella molta sort i bona feina al capdavant les seves noves responsabilitats. ■

Lluís Filella

Montserrat Delgado

La plantilla d'Alstom Transport es mobilitza contra l'ERO temporal

Davant l'aplicació efectiva de l'ERO temporal, que la direcció d'Alstom Transport va comunicar al comitè d'empresa, s'han realitzat mobilitzacions a la planta de Santa Perpètua de Mogoda contra l'aplicació de l'expedient, ja que no està justificat i s'han donat irregularitats en el període de consultes. La primera acció de protesta va tenir lloc el 19 de novembre coincidint amb la inauguració de la quarta edició del BCN Rail, Saló Internacional de la Indústria Ferroviària. També es va realitzar una manifestació, el dimecres 20 de novembre, fins al Parlament de Catalunya, on es va exigir, a l'Administració, que intercedeixi davant la direcció de l'empresa per instar-la a reprendre les negociacions del conveni sobre la base de l'acta de mediació del passat 19 de setembre. S'ha obert una caixa de resistència solidària amb els companys afectats per l'ERO que afectarà 150 treballadors. ■

CCOO, contra la privatització del parc d'habitatges socials

El Govern de la Generalitat ha deixat caure que té la intenció de vendre el parc públic d'habitatges socials que hi ha a Catalunya a fons d'inversió especulatiu que es regeixen per les lleis del lliure mercat. Aquesta decisió va en direcció contrària a la campanya impulsada per la Plataforma per al Dret a un Habitatge Digne, de la qual forma part CCOO, on es demana al Govern i al Parlament de Catalunya la creació d'un fons social d'habitatges i el lloguer forçós dels habitatges buits propietat de les entitats financeres, amb la finalitat de garantir un habitatge digne a les persones que no poden accedir a un habitatge del mercat lliure. Les entitats que conformen la Plataforma han exigint la convocatòria immediata del Pacte nacional de l'habitatge amb caràcter d'urgència. ■

CCOO de Catalunya estrena nou web

A principis de desembre, CCOO de Catalunya posarà en funcionament una nova versió del seu web, www.ccoo.cat, la cinquena des que el sindicat va iniciar la seva presència a Internet l'any 1997.

En aquesta actualització s'ha redissenyat la part de presentació dels continguts i s'han utilitzat les últimes tecnologies de maquetació web existents (HTML5 i CSS3) per fer-lo més proper als seus usuaris i usuàries.

Així, s'han fet més accessibles els continguts que més es busquen, com ara els convenis, la formació, l'assessorament o els descomptes per a afiliats i afiliades. A més, també s'ha pensat en les noves maneres d'accedir a Internet des de diferents dispositius, com ara tablets o telèfons mòbils, perquè els continguts s'adaptin a l'espai disponible en cada un d'ells. ■

Un informe de CCOO confirma que continua la destrucció d'ocupació i l'augment de la pobresa

CCOO de Catalunya ha presentat l'Informe sectorial i de mercat de treball a Catalunya elaborat conjuntament per les secretaries d'Acció Sindical i Política Sectorial i de Socioeconomia.

Segons aquest informe, els indicadors de creixement i de clima industrial mostren un incipient i conjuntural canvi de tendència del creixement de l'economia i de la recuperació de la producció industrial. No obstant això, continua la destrucció d'ocupació a Catalunya i s'accentua en els darrers dos anys. D'ençà de la reforma laboral i fins al tercer trimestre del 2013, la destrucció de llocs de treball ha arribat a representar fins al 30% del total d'ocupacions desaparegudes en el període de crisi.

En el darrer any i mig, la major pèrdua de llocs de treball correspon a contractes de treball estables, de manera que es precaritzava encara més el mercat laboral. Si bé el tercer trimestre del 2013, el sector industrial és el que ha registrat la millor dada de creixement del PIB (0,5% interanual), és també el sector amb més treballadors

afectats per ERO en el que va d'any. La indústria ha perdut 15.100 llocs de treball en els darrers 12 mesos (40% dels llocs de treball destruïts en el darrer any). La indústria, malgrat l'increment de l'exportació i la millora de la competitivitat de moltes empreses, continua generant grans conflictes laborals per la pèrdua de salari i de condicions laborals, i continua amenaçant amb tancaments i deslocalitzacions en un xantatge que sembla no tenir fi.

Creix l'ocupació precària

El notable creixement de l'ocupació precària té vincles directes amb l'augment de la desigualtat social. La reducció del nombre de persones beneficiàries del sistema de protecció per atur i de la taxa de cobertura per desocupació, la nova pobresa de persones treballadores ocupades com a conseqüència de la precarització de les condicions de treball, així com les polítiques de retallades contribueixen a l'augment de la població en risc de pobresa i exclusió social.

Aquesta situació, sumant-hi el persistent augment de l'atur

i, sobretot, de l'atur de llarga durada i de l'esgotament de les prestacions per atur, comporta un greu empitjorament de les condicions de vida i benestar de la població. Indicadors com la taxa de risc de pobresa i exclusió social evidencien que la situació límit de cada cop més persones és real i posa de manifest que a Catalunya hi ha una manca de solucions reals dirigides als col·lectius més desfavorits i afectats per la manca d'ocupació i la precarització de l'existent.

CCOO de Catalunya denuncia que seguim instal·lats en una situació crítica per a milers de persones al nostre país com a conseqüència de la crisi i l'atur. Comissions exigeix mesures com la renda garantida de ciutadania com a garantia de protecció econòmica de les persones sense feina ni ingressos que contribueixi a la seva supervivència i a la reducció de les desigualtats socials. Finalment, CCOO reitera la demanda de retirada de la reforma laboral que no ha evitat la destrucció d'ocupació i en canvi ha precaritzat les relacions laborals. ■

Mor la històrica sindicalista de CCOO de Tarragona Carme Casas

El passat dia 26 de novembre va morir, als 92 anys, Carme Casas Godessart. Nascuda l'any 1921 a Alcalá de Gurrea (Osca), va ser política, treballadora sanitària i sindicalista de CCOO de Tarragona.

Amb 13 anys va arribar a Catalunya, a Almacelles. Quan va esclatar la Guerra Civil es va afiliar a les joventuts del PSUC, la Joventut Socialista Unificada (JSU), i va ser voluntària en accions relacionades amb l'ajuda i la solidaritat a soldats i ferits. Es va exiliar a França, però va haver de tornar per la persecució de

la Gestapo. Es va instal·lar a Tarragona per fer costat al seu marit, Leandre Saún, que complia condemna a la presó pel franquisme.

Va treballar d'infermera a la Clínica Monegal i a l'Hospital Joan XXIII, on va ser enllaç sindical, i va participar en la creació de les CCOO tarragonines, on va ser secretària general del Sindicat Intercomarcal de Pensionistes i Jubilats. Des de CCOO lamentem la seva pèrdua i donem el condol a la seva família. ■

La Confederació Europea de Sindicats aprova un pla de recuperació per a Europa

L'Executiva de la Confederació Europea de Sindicats ha aprovat recentment un pla de recuperació que ha estat presentat en el marc de les mobilitzacions europees dels darrers dies. Aquest pla posa l'accent sobre dos elements centrals. En primer lloc, la impossibilitat de continuar suportant una austeritat que comporta atur, pèrdua de cohesió dins les nostres societats, desequilibri creixent entre països i augment de la xenofòbia i del distanciament de la ciutadania envers el projecte europeu. En segon lloc, demostrar que existeix una possibilitat per sortir de la crisi si hi ha voluntat política per posar fi a la devaluació interna, a la privatització dels serveis públics i a la reducció de salaris, pensions i prestacions, així com per començar a invertir en la recuperació de l'economia i del nostre model del benestar.

El pla, aprovat pels sindicats dels 36 països que conformen la CES, aposta per l'estabilitat financera i la inversió en l'economia real mitjançant un estímul continuat. Al llarg de deu anys s'haurà d'invertir un 2% del PIB europeu amb l'objectiu

de recuperar una forta base industrial, posar al dia elements de competitivitat com la formació, la recerca o la innovació, i modernitzar les economies dels estats europeus. Alhora, servirà per reforçar l'estat del benestar com a factor de redistribució i fonament de la justícia social, promovent uns serveis públics de qualitat. Aquest estímul s'haurà d'acompanyar d'una millora dels ingressos públics, que és possible mitjançant una millor coordinació en la persecució del frau i l'evasió fiscal, l'harmonització de la base de l'impost de societats i la recuperació d'un estàndard d'ocupació d'alta qualitat que permeti augmentar els ingressos mitjançant el consum, la renda i les cotitzacions socials.

Tan sols una perspectiva a llarg termini pot treure Europa d'una crisi que posa contra les cordes la seva economia i les seves societats, i que s'ha convertit en una de les amenaces més fortes per a la mateixa viabilitat del projecte europeu. ■

CCOO commemora el Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència envers les Dones

La Secretaria de la Dona i Cohesió Social de CCOO de Catalunya ha commemorat, amb diferents actes i accions, el 25 de Novembre, Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència envers les Dones.

El mateix dilluns 25, CCOO va participar en la lectura del manifest institucional, organitzada per l'Institut Català de les Dones, la Diputació de Barcelona i l'Ajuntament de Barcelona. Seguidament, va tenir lloc la inauguració de l'exposició "Davant les violències masclistes a l'empresa: informa't, assessora't, actua!" (que restarà oberta al públic fins demà, 30 de novembre, al vestíbul de la seu central de CCOO, Via Laietana, 16, de Barcelona) i es va fer la lectura del manifest de CCOO amb la presència de Joan Carles Gallego (<http://bit.ly/19GD2PP>)

A la tarda del dia 25, a Barcelona, CCOO va ser present a la manifestació unitària de la Xarxa de Dones Feministes contra la Violència. Abans, en

el marc d'aquesta commemoració, cal destacar la participació del sindicat al IX Fòrum contra les violències de gènere, que va organitzar la Plataforma Unitària contra les Violències de Gènere els dies 21, 22 i 23 de novembre a l'Espai Francesca Bonnemaison de Barcelona. CCOO també ha organitzat i ha estat present en molts més actes commemoratius que han tingut lloc arreu de Catalunya. ■

Mobilitzacions contra la reforma local

El 14 de novembre van tenir lloc diferents concentracions, actes i tancaments, amb la participació de més de 700 delegats i delegades i treballadors i treballadores, a diferents ajuntaments de Catalunya, per mostrar el rebuig a la reforma local que en aquests moments està en tràmit legislatiu.

Aquests actes formen part de les accions que CCOO convoca per lluitar contra la desaparició de molts serveis municipals, com l'educació infantil, els serveis socials, i altres, que afectaran i agreujaran la situació de moltes famílies que els necessiten.

En aquest sentit, s'ha iniciat una recollida de signatures dels ciutadans i ciutadanes en contra de la reforma local que es continuarà durant les properes setmanes. Concretament el proper 3 de desembre estan previstes caravanes de cotxes per diferents indrets de Catalunya per tal d'anar recollint més signatures de la ciutadania. La caravana s'iniciarà en diverses poblacions de Catalunya i confluirà a les 12 hores a Barcelona, concretament a la Plaça d'Espanya. ■

La revista d'anàlisi política i econòmica "SinPermiso" reclama el teu ajut

CCOO de Catalunya col·labora en la campanya de suport a la revista d'anàlisi política i econòmica *SinPermiso* perquè puguin renovar el seu web, que han conservat des de la fundació de la revista i que després de gairebé 10 anys requereix una millora notable.

La revista funciona de manera militant i voluntària, i durant aquest temps han editat més de 6.000 articles que ens han permès entendre millor la crisi que estem patint i com combatre el capitalisme depredador que ens governa i el patriarcat que ens oprimeix.

El consell de redacció el lideren els economistes Antoni Domènech i Daniel Raventós, membres també de la Xarxa de Renda Bàsica i del comitè científic d'ATTAC, i entre els col·laboradors s'hi troben persones com l'economista de referència de l'esquerra grega Syriza, Yanis Varoufakis, Ada Colau o Joan Coscubiela.

Per abordar la següent fase de millora del web necessiten el teu ajut i la teva implicació. Han iniciat una campanya econòmica de micromecenatge a través de Verkami i et demanen suport:

1. Difonent la campanya que el dijous 14 de novembre es va iniciar a vkm.is/sinpermiso.

2. Fent una aportació, en la mesura de les teves possibilitats, des de 5 €, i amb la qual podràs obtenir algunes recompenses interessants. ■

DAVID BEGG, secretari general de la Confederació Irlandesa de Sindicats (ICTU)

“El projecte europeu ha perdut el suport de la classe treballadora organitzada”

Irlanda va ser un dels països pioners a l'hora de fer evidents les febleses del seu model de creixement. Amb la crisi de liquiditat primer i la de solvència després, el salvament dels bancs ha suposat que passés de tenir un dels deutes públics més baixos d'Europa a tenir-ne un que amenaça la viabilitat de les finances públiques (125%). Tot i així, la Comissió Europea pretén convertir la República d'Irlanda en un model que demostrí l'èxit en l'aplicació de la seva medicina neoliberal. Per descobrir-nos la situació real d'un país que té molts paral·lismes amb l'Estat espanyol en la seva història recent, comptem amb el secretari general de la Confederació Irlandesa de Sindicats, David Begg, que ha hagut de dirigir el sindicat irlandès al llarg dels moments més difícils de la seva història.

■ **Per tal de fer-ho més entenedor per als nostres companys i companyes a Catalunya, quina era la situació específica d'Irlanda abans de la crisi?**

Alguns països, com Espanya i Irlanda, van passar per un *boom* immobiliari durant la primera dècada del canvi de segle i això va resultar en l'arribada d'una enorme quantitat d'inversions a Irlanda, als mercats bancaris bàsicament. Això va anar seguit d'una especulació en la propietat i vàrem assistir a un ràpid increment en els preus dels habitatges a partir dels preus del terreny, que va arribar fins a nivells insostenibles. Però el que va precipitar la crisi va ser la fallida de Lehman Brothers fa uns cinc anys i, aleshores, la liquiditat entre bancs es va esgotar. Molts dels bancs irlandesos que estaven exposats a préstecs de l'estranger, sobre la base de crèdits que els calia refinançar, no ho van poder fer. Inicialment, tot això es va manifestar com un problema de liquiditat, però, és clar, quan va tenir lloc la caiguda en el valor de la propietat, va veure's ben aviat que aquest era un problema de solvència per als bancs.

Si la caiguda de Lehman Brothers no hagués tingut lloc, és concebible que en darrera instància hi hagués hagut una espècie d'aterratge suau. Però no va ser així. Això és el que realment hi havia a l'arrel del problema irlandès, i quan la fallida va arribar les conseqüències van ser molt dures perquè el sector de la construcció en l'economia era potser el doble de gran del que hauria hagut de ser. Per a una població activa de 2 milions de persones, teníem un gran nombre de persones (unes 286.000, més del

10%) empleades en la construcció, de manera que arran de la fallida es va produir un situació d'atur a molt gran escala. Ràpidament vàrem passar d'una virtual plena ocupació, de prop del 5%, a un nivell del 15% d'atur. Les conseqüències socials han estat dramàtiques.

■ **Quines han estat les reformes que s'han anat introduint? S'ha fet palesa alguna diferència entre els dos governs que s'han hagut d'enfrontar a la crisi?**

Les polítiques del nou Govern, escollit el 2011, estaven bastant limitades, ja que l'anterior havia arribat a un acord amb els membres de la troica per obtenir un crèdit en condicions molt clares. Aquestes condicions, per al nou Govern, eren molt difícils de canviar. De manera que, en aquest sentit, vàrem perdre la nostra sobirania econòmica. Ara estem operant en les condicions imposades per la UE, el BCE i l'FMI. I aquesta és la manera com ha funcionat durant els darrers tres o quatre anys. El marge de maniobra, per raons legals, és molt limitat.

■ **Heu sofert retallades en les pensions, teniu un IVA del 20% i molts problemes amb l'ocupació pública...**

Sí, les mesures que es van posar en vigor sota el memoràndum de l'acord amb la troica van treure una gran quantitat de diners fora de l'economia. Concretament, sota els termes de l'acord, si s'hagués desenvolupat en la seva totalitat, la mida de l'economia irlandesa s'hauria reduït una cinquena part aproximadament. Pel que fa a les finances públiques, la dificultat és

“La demanda interior és on en realitat es troba l’ocupació, i fins que no aconseguim fer rutllar aquesta demanda és molt difícil que totes les mesures que es prenen tinguin un gran impacte en l’ocupació.”

que hi havia una bretxa entre els ingressos i les despeses. Estàvem patint un dèficit seriós. Irlanda tenia una despesa anual de l'entorn dels 56.000 milions d'euros i uns ingressos, ateses les noves circumstàncies, d'aproximadament 33.000 milions. De manera que, al final, el procés d'ajustament tractava de tancar aquesta bretxa. El procés està encara en progrés. En tot cas, però, la població activa s'ha reduït en unes 30.000 persones.

■ **Irlanda ha estat universalment proclamada com una història d'èxit. Fa unes setmanes, el Sr. Barroso, en el seu discurs sobre l'estat de la Unió del 2013, deia que s'esperava que l'economia creixés per tercer any consecutiu i que l'ocupació industrial estava augmentant...**

Crec que aquestes coses han de ser tractades amb cautela. Hi ha un desig per part d'Europa de presentar Irlanda de manera favorable. Si això es correspongués amb la realitat he d'admetre que estariem molt contents. Però crec que hem de ser més aviat cauts sobre tot això perquè la realitat és que Irlanda acaba de passar per una contracció a tres quartes parts del PIB. Aquesta és la realitat. Val a dir que hem tingut alguna millora en la situació de l'ocupació, però, de nou, aquesta dada ha de ser tractada amb cautela ja que hi ha una emigració a gran escala des d'Irlanda així com, encara que resulti estrany, immigració cap a Irlanda. Tenim alts nivells d'atur de llarga durada, i també hi ha molta gent empleada per sota del nivell desitjable, és a dir, gent que voldria treballar amb contractes de 39 hores per setmana, però que està contractada per a 15 o 20 hores a tot estirar, o potser fins i tot menys. Aquesta dificultat es produeix a causa dels contractes de zero hores, que es donen sobretot en el sector del tèxtil. El que tenim, doncs, és alhora alts nivells d'ocupació precària així com alts nivells de desocupació.

La manera més positiva d'interpretar els esdeveniments és la d'una lenta i llarga recuperació gradual. No ens en podem escapar i una de les raons, francament, és el nivell extremadament alt de deute públic i deute privat: un deute públic que arriba fins al punt d'anar contra les mesures que estimulen l'economia i un deute privat que provoca una molt alta taxa d'estalvi, potser la més alta d'Europa (14%). Això vol dir que la gent no està consumint i, per tant, la demanda interior és molt baixa. Si comparem Irlanda amb un país com Finlàndia, que és un país creditor, veiem que aquest darrer ha patit el mateix tipus de contracció del PIB els darrers anys, però que, en canvi, ha estat capaç de mantenir la demanda interior. La demanda interior és on en realitat es troba l'ocupació, i fins que no aconseguim fer rutllar la demanda interior és molt difícil que totes aquestes mesures tinguin un gran impacte en l'ocupació.

■ **El 29 d'agost ICTU va presentar un pressupost alternatiu al del Govern i va demanar una consolidació fiscal menor i un estimul a la inversió. Així es podria crear ocupació?**

La posició real en aquests moments és que, dintre dels termes de l'acord, els espais polítics s'obren i es tanquen, i, molt en particular, perquè l'aspiració del Govern és sortir de l'acord amb la troica el desembre d'aquest any. Les negociacions se centren en una font alternativa de finançament. I, tal com ho entenc, bona part del debat entre Irlanda i la troica és una condicionalitat lligada a això. De manera que aquesta és la situació política real.

Tanmateix, la nostra visió és que hem de mirar de fer alguna cosa per tal d'estimular la demanda i l'ocupació. La recepta ara mateix és treure 3.000 milions d'euros més d'ajustament en el pressupost. Nosaltres diem que no cal que sigui així de fort, ja que podem sortir-nos en amb només 2.000 milions. El segon punt és que no creiem que l'ajustament hagi de ser

només retallades dels serveis públics. El que diem és que hauríem de provar d'aconseguir l'ajustament bàsicament amb impostos a la gent que té alts nivells de renda i riquesa, i que hauríem d'obtenir diners per estimular la inversió. Tenim alguns diners que ens sobren en el fons de l'estat del benestar sobirà que era per al fons de pensions i hem fet suggeriments que el fons de pensions del sector privat fos incentivat per tal de posar diners a disposició de projectes d'infraestructures.

■ **L'any passat, el 14 de novembre, va haver-hi una gran manifestació a Dublín, en el marc d'una jornada d'acció europea convocada per la CES, on es demanava un nou contracte social per a Europa. És aquest el camí?**

Deixi'm enunciar el problema de la següent manera: quan l'esdeveniment de Lehman Brothers va tenir lloc, va haver-hi una crisi seriosa per al monetarisme o el neoliberalisme, i inicialment una mena de tornada a la resposta keynesiana. Però l'any 2010 això ja havia canviat; per a la reunió del G-20 el juny d'aquell any les posicions van canviar cap a l'austeritat com a solució preferida, i l'únic home que va quedar al costat keynesià va ser Barack Obama. De manera que vàrem haver de fer front a aquesta imposició, essencialment, d'un liberalisme d'ordre alemany en el nostre país. El problema és que, mitjançant l'acord de la troica, això es va traduir simplement en un neoliberalisme desconnectat dels aspectes de l'economia de mercat social que s'apliquen a Alemanya. De manera que ha estat molt dur per a la gent i ha significat efectivament que una gran càrrega d'ajustaments ha estat duta essencialment per la gent que es beneficiava de pagaments de l'estat del benestar.

Això no va estar gens bé. El problema, però, és que no hi havia una alternativa que la gent cregués que podia resoldre el problema. El projec-

“El problema per a nosaltres és que, mentre que els neerlandesos, els danesos i altres països són proveïdors importants per a la indústria alemanya, i també importants per a l'economia d'aquest país, els irlandesos no tenim cap importància per als alemanys.”

te europeu ha perdut el suport de la classe treballadora organitzada. No més Jacques Delors. No més Europa social. Ens ha anat malament, en aquest sentit, i si considerem els orígens del projecte europeu, de la integració europea, veiem que es va implicar de manera molt gran la classe treballadora organitzada. Fins a data d'avui, els partits dominants a Europa i la major part dels països afectats han patit a través dels ajustaments i, en el nostre cas, vàrem tenir manifestacions l'any 2010. El Govern va caure i el seu partit va quedar reduït al 25% respecte de la seva mida inicial. El mateix ha passat en uns quants països europeus. El que potser serà més influent són les eleccions europees i el fet que puguin mostrar un canvi de tendència cap a l'extrema dreta, ja que són temps molt perillosos. Crec que el que li manca a Europa són persones amb una molt gran visió política i que vulguin continuar amb una Europa inclusiva i, per definició, una Europa social.

Per als sindicats, per a l'enfocament dels sindicats socialdemòcrates, crec que la qüestió ha estat mirar de minimitzar el dany a la gent i, alhora, fer alguns canvis. En el nostre cas, el que hem fet és arribar a la perspectiva que hem de canviar el poder de les idees d'alguna manera. Hem de poder articular una narrativa que sigui diferent. Per tant, hem d'invertir recursos considerables en la construcció d'aquesta capacitat dintre de la nostra organització.

■ És impossible concebre el projecte europeu sense democràcia. S'han de recuperar competències a escala estatal, o s'han de desenvolupar a escala europea, creant també els mecanismes democràtics que legitimin el seu govern...

Aquest és un problema molt difícil, perquè realment aquestes institucions són ara mateix substancialment irrelevantes, em sembla. En aquesta crisi, la política és conduïda per Alemanya i és conduïda en el context d'un marc que ha estat construït per imitar el model del Bundesbank alemany. Com he esmentat abans, tenim que l'ordoliberalisme alemany és el que està determinant la gestió de la crisi. I, en canvi, això arriba des d'una Alemanya que realment no vol liderar; de fet, està imposant la seva voluntat quasi per negligència en comptes de fer-ho per polítiques actives. El seu retard a l'hora de prendre mesures és el que ha portat als esdeveniments. La realitat és que estem entrant en una situació on tenim una Alemanya europea i una Europa germanitzada. Crec que el que passarà els propers anys és que els països de l'eurozona s'integraran més estretament, i hi haurà més centralització de política fiscal, política econòmica i política monetària. També penso que els defectes institucionals que estaven presents en la Unió Econòmica i Monetària seran gradualment reemplaçats, però ho seran sobre la base de l'actual model, que confereix un estatus molt important al BCE. Aquesta és la realitat. No hi ha cap altra institució política o social a Europa que pugui àmpliament contrarestar el poder institucional del BCE. Trobo difícil de resoldre alguns dels problemes a Europa sense canviar l'arquitectura institucional, i l'única manera que això es pot fer és canviant l'estatus del BCE perquè sigui més aviat com la reserva federal dels EUA, on no només ha de respondre per l'estabilitat dels preus. La ironia o la paradoxa en tot això és que en un moment en què a l'eurozona li cal fer un pas significatiu per a un moviment cap a la integració, els ciu-

tadans de l'eurozona no han estat mai tan oposats com ara a aquest pas particular. Aquesta és la paradoxa, i, d'alguna manera, aquesta paradoxa està reflectida en una política que només tracta les crisis quan arriben.

El que ens espera en el futur, referit a això, no ho sé ben bé. Crec que és una decisió particularment difícil en el meu país perquè, com potser ja sap, el Regne Unit s'està allunyant inexorablement d'Europa. Sembla que els dos grans partits d'allà seran forçats gairebé per l'opinió pública a fer un referèndum sobre la qüestió de ser membres de la Unió Europea o no. A primera vista, tot indica que la gent votarà per allunyar-se més d'Europa. De manera que en el moment en què Irlanda es mou per acostar-se més a la integració a l'eurozona, el Regne Unit se n'allunya. Però el problema per a nosaltres és que, mentre que els neerlandesos, els danesos i altres països són proveïdors importants per a la indústria alemanya, i també importants per a l'economia d'aquest país, nosaltres no tenim cap importància per als alemanys. Però sí que en tenim per al Regne Unit, que resulta ser el sisè soci comercial més important. En aquestes circumstàncies, el futur sembla perplex per a nosaltres.